

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Stykker af Skjoldung-Kvadet eller Bjovulfs Minde

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Stykker af Skjoldung-Kvadet eller Bjovulfs Minde", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 243. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1819_342_6-txt-shoot-idm476.pdf (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Grændels Uvæsen.

- 1 **N**atten med sin Skyggehær,
I den høie Sal nu raadte
For at friste Folket der,
Grændel flux sin Vei betraadte,
Vilde see, om danske Svende
Vogted vel sig selv og hende.
- 2 244Gammelt Øl og gammel Mjød,
Sjunket var for tit i Stoben
Hovedtung i Søvnens Skjød,
Sjunket laae, nu Adels-Hoben,
Sorgløs var den hele Skare,
Drømde Fred og ingen Fare.
- 3 Mens nu Folket sov saa trygt,
Kom i Salen ind den Lede,
Lugte kunde Trolden Frygt,
Var til Mord og Mandslæt rede,
Ti og Tyve Kæmper fage
Tog i Søvne han af Dage.
- 4 Ja, han vog dem, mens de sov,
Under Salens mørke Bue,
Axlede saa flux sit Rov,
Bar det til sin Jette-Stue;
For Utysket var paa Disken
Folke-Liig en Lækkerbidsken!
- 5 Gjennem Nattens Skygge-Trop
Lysned det fra Øster-Lide,
Øinene fik Folket op,
Saae i Salen da med Kvide,
Vidnesbyrd om, hvordan Freden
Trædske var brudt af Rænke-Smeden!
- 6 245Glemmt var nu al Gildes-Fryd,
Grumt afløst af Hjerte-Sorgen,
Graad, ei Sang og Glædskabs Lyd
Hørdes nu i Hjerte-Borgen,
Vendt i Hallen var saa fage
Aften-Sang til Morgen-Klage!
- 7 Dane-Kongen iegod
Suur nu sad med rynket Pande,
Thi i sine Kæmpers Blod
Saae han Fjendens Fodspor stande,
Spot og Skade stod for Øiet,
Dybt af Sorg var han nedbøiet.
- 8 Seent og Sorgen han forvandt,
Tit fornyet blev hans Kummer,
Natte-Frist var her kun Tant,
Dyssed Vagten kun i Slummer;
Dobbelt rased Natten efter
Morderen med friske Kræfter!
- 9 Kun omsonst man ventede paa
Udaads Anger hos Uvætten,
Til Omvendelse man saae
Han for gammel var i Hætten,
Taag, som Nok ham gav at nyde
Aldrig vilde han fortryde.

10 246Dage kom og Dage svandt,
Immer saae man større Jammer,
Kongen selv ei længer fandt
Hvile i sit Sove-Kammer,
Maatte gruende udvandre,
Og sit Hvilested forandre.

11 Syn for Sagn den Herre fik
Om Uhyrets Lue-Tænder,
Kæmpen der dem halvt undgik,
Sleed sig løs af Troldens Hænder,
Kunde dog ei Brynden kue,
Men var som en Glød at skue.

12 Raaderum fik Grændel nu,
Og, hvad knap man skulde mene,
Kæmper selv han slog med Gru,
Alle kued han alene,
Kunde Hallen dem afnøde,
Saa den stod forladt og øde.

13 Tidt kom efter Vinter Vaar,
Aldrig kom dog Bod for Sorgen,
Dansken i en Tylvt af Aar
Var forviist fra Hjerte-Borgen,
Saar paa Saar til bitter Smerte
Fik den ædle Skjoldungs Hjerte!

14²⁴⁷Derfor rimedes, og klang,

Trindt i Landene saa vide,

Skjaldens høie Klage-Sang;

Om den ædle Herres Kvide,

Klang for mange Folkes Øre,

Som den end er her at høre:

15 Grændel, med Hrodger han ypped en Kiv,
Med Mod, og med Vold, og med Liste,
Den kosted saa mangan en Dannemands Liv,
Og Ild maatte Kæmperne friste.

16 Længe saa vared den blodige Kiv,
Ei nytted om Fred det at bede,
Kjøbe for Guld man ei kunde sit Liv,
Saa graadig og grum var den Lede.

17 Bod sig forvente for Lak eller Meen,
Slet Ingen til Hove da maatte,
Grændel af Mange aad Arme og Been,
Kun Skade for Hjemgjæld de aatte.

18 Døden udspændte sin Skygge saa mørk,
Den Livet af Kæmperne knuged,

Midnattens Mulm over Røverens Ørk,
Som muret, tilhyllende ruged.

19 248Hveden han kom, eller hvor han gik hen,
Det kunde ei Nogen opdage,
Ikke man tænkte at Slægtens Uven,
Var ene om al denne Plage;

20 Mange smaa Djævla man Skylden da gav
For hvad dog den Ene kun gjorde,
Natlig i Hallen, saa mørk som en Grav
Trods Kæmperne, throne han turde.

21 Det var en Ynk for den Skjoldung saa god,
Hans Hjerte-Borg saa lagdes øde,
Throne derinde ei Gud ham tillod,
Og selv han ei vidste sin Brøde.

22 Nedbøiet tit han og modfalden bad
Nu Vennerne Raad at paafinde:
Raad imod Uraad og Nidinge-Had,
Ja, Raad til sin Harm at forvinde.

23 Til deres Afgud da ginge de hen,
Med Høitid og Offer tillige,
Bade om Hevn over Folkets Uven,
Om Trøst for det plagede Rige.

24 249Saa var det Skik i den hedenske Tid,
Man stoled paa Afguders Naade,
Ikke man kjendte den Herre saa blid,
Som Alt har at styre og raade;

25 Himlenes Konge, den levende Gud
De ei kunde prise og dyrke,
Ikke de kjendte den Herre saa prud,
Som raader for Ære og Styrke.

26 Vee dem, de Arme, der saa fare vild,
Og staae paa de slibrige Skrænte,
Tumle saa ned i den gloende Ild,
Hvor Trøst ei og Hjelp er at vente!

27 Vel den, som skal, naar han gaaer i sin Død,
Kun Himlinge-Reisen tiltræde,
Finde saa Hvile i Faderens Skjød,
Ja Hvile med Lyst og med Glæde!!